

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.3. Amorem Dei solidum ac fortem ex Christi patientis exemplis
petendum & desumendum esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Serm. 43.
in Cant.

morte habet ad imitandum propositas] ardenti studio tene-
tur, & quasi gustu atque sapore delectatur: aut ipse Bernar-
dus adhuc carnaliter, & non spiritualiter amabat, cum in
alio sermone diceret; se semper in corde ac memoria reti-
nere anxietates & amaritudines Domini sui, & in his sibi
constituisset iustitiæ perfectionem, plenitudinem scien-
tiæ, &c. Qui etiam ut admonet nos, se istic & quandam
sanctæ contemplationis quietem, & divini amoris refectio-
nem invenire: *Non requiro*, subjungit, sicut Sponsa, *ubi cu-
bet in meridie, quem letus amplector mea inter ubera commo-
rantem: non requiro ubi pascat in meridie, quem intueor Sal-
vatorem in cruce.* Quam rem etiam pluribus, ex ipso Ber-
nardo aliisque Patribus demonstrabimus parte tertiâ; ubi
proponemus interiorem animæ circa Crucifixum; per actus
virtutum Theologicarum, occupationem.

§. 3.

*Amorem Dei solidum ac fortem, ex Christi patientis
exemplis petendum & desumendum esse.*

VERùm illud hoc loco adjungendum est: cum suprema
virtutis absolutio, aut perfectio hominis Christiani,
non in quocunque Dei amore, sed in charitate sincera ac
forti atque robusta consistat; hanc non posse meliùs, certiùs,
securiùs acquiri, quàm assiduâ circa Christum passum
occupatione & exercitatione.

Sunt enim fortasse non pauci, qui amoris divini no-
men usque crepent ac ore commendent, qui re ipsâ vim pu-
ri amoris & ipsam quasi energiam, aut in quo illius perfe-
ctio sita sit, nesciant. Genuinus ille sincerus ac purus Dei
amor (& quod hinc consequens est, apex ac consummatio
spiritualis vitæ) non in aliqua intimatorum affectuum teneri-
tudi-

tudine situs est, non in divinis solatijs aut dulcedine spiri-
tuali; non etiam in pijs lacrymis, quæ potius tironum in-
via spiritus sunt illecebræ; sed neque (quod fortè mireris)
in rædio rerum præsentis sæculi, in desiderio divinæ visio-
nis atque complexûs, non in assidua præsentis Dei memo-
ria, non in orandi assiduitate, non denique in ipsâ quiete
divinæ contemplationis. His quippe omnibus, si solitariè
& seorsum ab ijs, quæ mox dicturus sum, spectentur; ad-
misceri potest quædam impuritas, privatus amor, & aliqua
[quod ajunt] suiipsius exquisitio.

In quo igitur (inquies) illa perfectio, illa summitas &
quasi apex sancti amoris consistit? In hoc, ut pro Dei crea-
toris ac redemptoris tui amore ac reverentia, perfectè te-
metipsum abneges in omnibus, ut teipsum teipso expro-
pries, ut nullâ re prorsus, etiam sanctâ ac spiritali, sensum
tuum aut gustum exquiras, sed nudum ac purum Dei bene-
placitum in omnibus, sive prospera sint sive adversa, sive
amara sive dulcia, unicè & æqualiter attendas. Sive, [uti
loquitur libellus de imitatione Christi] *in offerendo te ex to-
to corde tuo voluntati divinæ, non quærendo quæ tua sunt, nec
in parvo nec in magno, nec in tempore, nec in æternitate: ita
ut unâ æquali facie, in gratiarum actione permanear, inter pro-
spera & contraria, omnia æquâ lance pensando.* L. 3. c. 29.

Ille verè ac purè Deum amat, qui, solo ipsius divinæ
gloriæ studio, ei servire vult omnino gratis, & absque ul-
lius, sive temporalis, sive etiam æterni solatij stipendio; qui
eligit potius pro illo pati, quàm vel beatis frui cœli gaudijs,
itâque animo comparatus est, ut (si ita ferret Dei voluntas)
libenter sufferrer etiam æternos cruciatus; quòd ejus divi-
num beneplacitum majorèmq; gloriam, cuicumque suo
bono anteferat, etiam æternæ suæ felicitati, denique, ut
verbis alijs, rem tamen eandem explicem, is purè, sincerè,
atque robustè Deum amat, qui non tantùm fert patienter,

C

sed

sed etiam hilariter tollit crucem suam, neque illam duntaxat exteriorem, paupertatem, morbos, vexationes, dolores, damna, injurias, contumelias; verum etiam interiorem, hoc est animi desolationem, ariditatem spiritus, mentis tenebras, cordis duritiam, derelictionem spiritualem, & alia interna cruciamenta, quibus solet Deus fideles suos & fortes amicos probare atque exercere; qui amat affligi, derelinqui, contemni, atque etiam ut lutum conculcari; qui nudus omnino, omnino nudum IESUM sequitur ad montem Calvariae, & ad mortem; mortem autem crucis; qui eadem cum illo sentiens, eademque cum illo amans, eademque desiderans, sibi mortuus in illo solo vivit, in eadem ejus imaginem perfecte transformatus.

Quod si vis perfecti amoris in hac absoluta suimet abnegatione & plena humanae voluntatis in divinum beneplacitum transfusione sita est: ubi, quaeso, horum speculum illustrius invenias, quam in passione ac morte Christi? aut in qua Schola citius aut securius condiscas prima ista ac summa Christianae virtutis ac perfectionis principia, quam in monte Calvariae, Crucifixo de crucis cathedra divinam illam Philosophiam clarissimè docente, & non tam verbo quam exemplo illustrissimo, ad eam nos quasi manuducente? *Hanc enim sapientiam* (inquit Thaulerus) *non in Parisiorum Gymnasis, sed in Christi passione discimus.* Ex hoc mirum exemplari re & facto ipso discere debes, in quo posita sit puri ac fortis amoris absolutio; & intrando in cor boni Iesu, in profunda quadam solitudine & amaritudine summa à Deo Patre derelicti, ad hujus sanctuarij pondus, amoris tui vim ac perfectionem aestimare.

Sane vera perfectio (inquit modò dicta confirmans magnus spiritualis vitae Magister Ludovicus Blosius) *non in perceptione magna dulcedinis, neque in consolationum affluentia consistit: sed in hoc sita est, ut quis se & omnia pro Dei amore relin-*

relinquat, se verè abneget atque mortificet, & voluntate propria in voluntatem Dei integrè transfusâ, liber tranquillûsq; in omnibus quæ sibi eveniunt, permaneat ac Deo adhareat, unus spiritus cum Deo effectus. Dixerat autem superius ad hanc integram hominis abnegationem requiri; ut, neque in tempore, neque in aternitate aliquid suum querat; sed omni proprietate rejectâ, se prorsus seipso spoliât privetque, & sibi rebusque omnibus ita moriatur, ac si nunquam creatus fuisset. Ibid. cap. 2.

Juvat denique audire hoc loco summum mysticæ unionis patronum Joannem Thaulerum, eâ super re sic differentem: *Quamvis excellentissimum utilissimûmque exercitium, quod quidem in hac vita mortali habere quis possit, sit intrinsicè in spiritûs unitate cum Deo quiescere & operari: huic tamen immorari non oportet. Etenim aliud adhuc longè excellentius utiliusque exercitium est, in quo nimirum à Deo probamur & exercemur: & hoc est resignatio in perpetuo continuôque languore, in sterilitate, obscuritate, & paupertate spiritûs. Sic ille.* Ep. 9.

Ad hunc arduum atque sublimem Christianæ virtutis & perfectionis verticem, qui se evasisse meritò sibi persuaserit; is jam, per melicet, laboriosum istud circa Christi carnem, ejusque sanctissimas actiones ac passiones, studium atque exercitationem omittat, omnem etiam, si placet, ex animo suo (quanquam neque ista in sequentibus concessurus sum) non tantum rerum cæterarum sensibilium, sed etiam ipsius sacratissimæ Christi Humanitatis expungat. imaginem, perfruatur quodam sancto otio, & in solis divinitatis mysterijs, atque intima & sinè medio ejus contemplatione occupetur. Qui verò (quod Sancti, etiam summi qui que, fecère) etiamnum se in imperfectis numerat, qui in se invenit, atque agnoscit, non pauca quæ corrigat, quæ mortificet aut refecet, quæ conformet aut expoliat; is neque oculos de summo illo exemplari, neque manum tollat

tabula, aut (quod huic loco magis convenit) à ferro seu scalpro absteineat; sed attentà Christi crucifixi contemplatione, ad ejus formam & imaginem sese componat perficiatque: ne si fortè nondum satis instructus virtutibus, aut in perfectæ abnegationis studio minùs exercitatus, ad altiora aspiraverit, multis ac gravibus in via spiritùs obnoxius sit periculis. quam rem (uti momenti permagni est in proposito) proximo capite aliquanto impensius pertractabimus.

C A P U T III.

Rem esse periculi plenissimam, præpropere omisso Christum crucifixum imitandi studio, sublimiores & insolitas divinæ contemplationis vias affectare.

EQuidem hac in re triplex potissimum, & undequaq; grave, periculum deprehendo: primum, ab occulta superbia; alterum, ab amore proprio spirituali; postremum, à solidarum virtutum inopia atque vacuitate: de quorum singulis ordine suo differendum est.

§. I.

Eos qui præsestinè altiora illa affectant, ad id plerumque occulta superbiâ duci.

PRimum igitur hoc loco satisque obvium periculum esse potest ab occulta superbia; dum quis aliquantum progressus in via spiritùs, & à noxis consuetis se abstinens, fortassis etiam (ut fieri amat sub initia) nonnullis divinis illecebris, solatiisque cœlestibus lactatus, eò confestim ad astruosiores & paucis cognitæ contemplandi vias aspirat, quòd perfectum se jam existimet, dignumque quem Deus magis inti-